

2012.
nov.

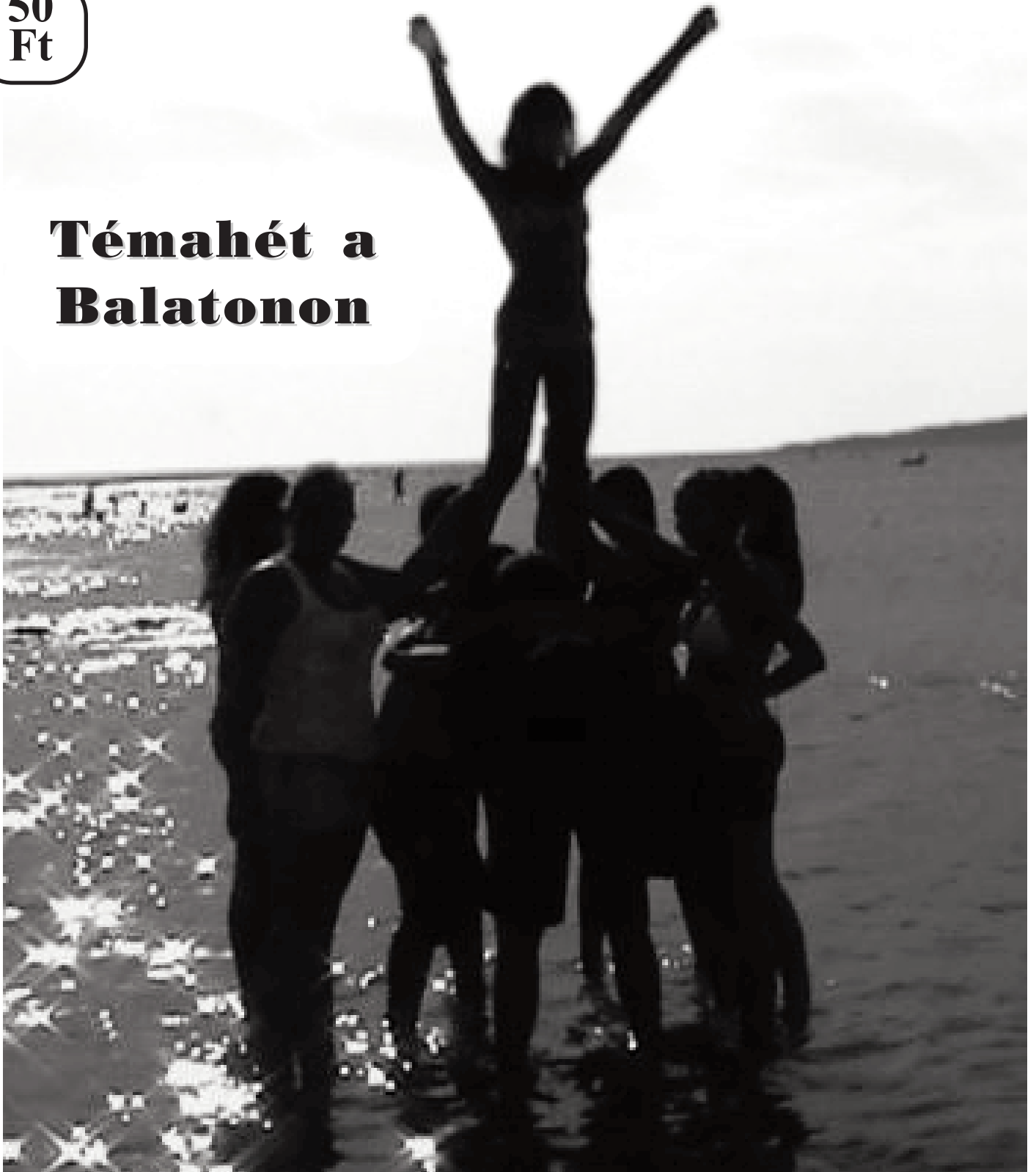
AKG-s magazin

Szubjektív

72

50
Ft

**Témahét a
Balatonon**

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív
Közgazdasági
Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Bődey Júlia (8)

Gálosi Dóra (9)

Gálosi Tamás (8)

Gulyás Ábel (9)

Halpern Bence (12)

Nánai-Szűcs Dóra (8)

Sengel Tamás (9)

Szabó Borbála (9)

Tóth Artúr (8)

Tóth Joli (8)

Vida Benedek (8)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.
Budapest, Raktár u. 1.

Blog: szsubjektiv.postr.hu

Archív: akg.hu/szsub

Like: [fb.com/szsubjektiv](https://www.facebook.com/szsubjektiv)

E-mail: baranyai@akg.hu

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

Nánai-Szűcs Dóra

A külön nem jelölt fotók forrása:
outnow.ch, libri.hu vagy ismeretlen

Témahét a Balatonon

Talán jó lesz, talán nem. De a témahét az témahét! Nekünk – most már nyolcadikosoknak – ilyen volt az első témahetünk.

Augusztus 27. 7:15, kezdődik a nyolcadikos nyitóhét! A Déli pályaudvaron ekkor már szinte mindenki ott volt – egy pár késő évfolyamtársunk kivételével. De azért vonatindulásig az egész csapat megérkezett, és elindultunk Fonyódligetre.

A négyórás út végén már mindenki kellően lefáradt (a sok üléstől és egymástól is). A szobáink kiosztása után állapotfelmérést tartottam. Szinte minden szobában volt egy kis hűtő, amivel nagyszerű jégkását lehetett készíteni, ha két napig bennhagyta az ember az innivalóját. Az ágyak kényelmesek voltak, és minden ablakon volt szűnyogháló. Az egyetlen dolog, ami elbizonytalanított a nyugodt alvásunkkal kapcsolatban, az volt, hogy a szobánk a fűszobáktól alig lehetett 10 méterre. De végül is nem hallottunk semmit (gyaníthatóan patrónusaink jóvoltából).

Témahetünk fő célja a csapatépítés volt. Így hát csapatokba osztottak minket, és el kellett kezdenünk dolgozni a kiosztott feladatok megoldásán. Egy törzset kellett kitalálni és bemutatni. A bemutatások szereposztása általában egy beszélő emberből és az épület falához

tapadó többi csapattagból állt. A második napon már könnyebb volt eligazodni a tábor területén, ami mellesleg elég nagy volt. A napi programunknak mindig része volt, hogy kimenjünk a Balatonhoz egy (vagy több) órára fürdeni. Hát igen, a magyar tenger, ahol egy kilométert gyalogolva már térdig ér a víz. Ennek ellenére jól lehetett benne hülyülni.

Szerda a túranapunk volt, amiről részletesen *Az elveszett év-*

folyam című cikkben olvashatsz. Csütörtökön játékokat kellett kitalálnunk a (mint később kiderült) pénteki foglalkozásokra.

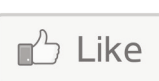
Az utolsó napunkon végig játékok voltak: a Balatonban kellett magunkból emberi piramist csinálni; focimeccset játszottak a lányok a fiúk ellen (aminek sejtethed a kimenetelét). Mind-egyiket élveztük. Este pedig egy záróbuli keretében elbúcsúztunk a táborról és a nyártól is.

Összességében jó volt ez a témahét, az összes bakijával, ponénjaival, játékaival együtt, és jó volt látni egymást még a tanulás kezdete előtt.

Nánai-Szűcs Dóra (8. évf.)
fotók: Dóra, Cseh Hanna

Ne felejtse el!

[fb.com/Szsubjektiv](https://www.facebook.com/Szsubjektiv)

Az elveszett évfolyam

Egy évfolyam, amelyik elveszett Badacsonyban... Túlélők? Vagy hegyi zombikként végzik?

A nyolcadikos nyitóhét egész napos túrája egy kellemes, 3 km-es sétával indult a kompig. Ez megterhelőnek nem volt megterhelő, de annál unalmasabb. Félórás kompozás után átértünk a túloldalra, ahol csibékre oszolva megkaptuk egy-egy borozó, vendégház esetleg söröző nevét és megtalálásának feladatát. A csibém a Szent Orbán borozó-vendégházat kapta. Na és ugye Szent Orbán a bor védőszentje. Tudjátok, hogy hány Szent Orbán borozó van Badacsonyban? Csak annyit mondok, hogy kétjegyű szám a válasz. De végül is meglett a keresett borház. Onnan Nógrádi Zoltán tanár urat kellett felhívunk, aki a rózsakőhöz irányított minket... ahol elkezdődik a történet. Ott kaptuk meg egy bűntény alapadatait, és nekiláttunk a patrónusaink által „könnyű sétának” minősített túrának. A tájékozódáshoz kaptunk egy reklámtérképet is. Amit hetedikben egy egész témahéten keresztül tanultunk a térképek leolvasásáról, használatáról és a méretarányokról, azt most nem tudtuk használni. A térképen se színek (a barnán és a fehéren kívül), se méretarány, se semmilyen támpont nem szerepelt, kivéve a városban található éttermeket, amiknek hirdetési elfoglalták Badacsony lábát. De azért elindult a Zábráczki csibe a hegy tetején tornyosuló kilátó felé. Egy kis hegymászás után megérkeztünk az első bázishoz, ahol évfolyamtársaink vártak minket pár, a nyomozást elősegítő információval. Miután ezeket felolvasták nekünk, újfent előkerült a kis térkép, amin megmutatták, hogy az eddig megtett út körülbelül négyszerese vár ránk hegynek felfele. A csibénk még „lelkesebb” lett ettől az információtól. Na de hát van, ami van, el kell indulni. Egy bő órás gyaloglás után felértünk a kilátóhoz. Ott a saját

Befutott az évfolyam

patrónusunk fogadott, majd az újabb információk átadása után elmondta, hogy mivel mi vagyunk az utolsó csibe, ezért minket le fog kísérni az utolsó bázisig. Újabb gyaloglás – most már hegynek lefele –, és megérkeztünk Sík Eszter tanárnő bázisához, ahol egy kis szünet és újabb informálódás után felmerült az a kérdés, hogy a legközelebbi elágazásnál merre kell menni. A tanárnő erre nyugodtan közölte, hogy eddig ő erre meg erre terelte sorra a csibéket, de jobban megnézve a térképet, a másik irányba rövidebb. Na, itt már sejtettem, hogy valami baj lesz még ebből. Azért 20 perc séta után megérkeztünk a harmadik bázishoz, a bujdosók lépcsőjéhez, ahol Mari várt minket. Az első információ, amit itt kaptunk, az volt, hogy elöttünk még nem járt ott egyetlenegy csibe sem. Kényszerpihenőnk alatt érdekes telefonos segítséget hallhattunk a patrónusok és csibék között.

Az első betelefonáló csibe egy útelágazásnál kér segítséget. A patrónusok pár percnyi térképészet után azt javasolják, hogy menjenek balra. Leteszik a telefont, eltelik egy kis idő, várva, hogy valamelyik csibe befusson, majd Mari elkerekedett szemekkel mutatja a térképen, hogy ott a másik irányba kellett volna fordulni. Rendben, újra tárcsáznak, kérdezik, hol van a

csibe. A telefonáló örömmel jelenti, hogy már mindjárt ott vannak a következő elágazásnál, még maximum 10 perc. Erre Mari azt mondja, hogy rendben, ez nagyszerű, de vissza kéne fordulni. Síri csönd a telefon másik végén, majd egy ideges „rendben”, és leteszik. Eközben Sík tanárnő telefonál a saját csibéjével, akiknél éppen nagy veszekedések vannak az útiránnyal kapcsolatban.

Folynak tovább a kisebb-nagyobb eligazítások, félórányi telefonálgatás után a csibénk már mindenki felismeri a 3 patrónus csengőhangját. Újabb telefon, most viszont egy hang sipít bele kétségbeesetten, hogy eltévedtek, és azt sem tudják, merre kellene visszamenni. Mialatt Zábráczki tanárnő és Mari próbálják lenyugtatni a sipító hang tulajdonosát, Sík tanárnő a szó szoros értelmében eltűnik az erdőben. Elsétált az egyik ösvényig, és eltűnt. Ezalatt sikerült egy már nem sipító embernek átvennie a telefont, és a következő beszélgetés zajlódhatott le patrónus illetve diák között:

– Rendben, akkor láttok valamilyen jelölést a fákon?
– Nem.
– Nézz körül! Tényleg nem látsz semmit?
– Itt egy kék csík.
– Kék csík? Nem láttok ott esetleg kék kört?
– Azt 2 km-rel előbb láttuk.

– Rendben, akkor forduljatok vissza, és menjetek el addig, amíg nem látjátok újra a kék kört.

– Oké, megyünk.

A beszélgetés itt ért véget, majd pár perc múlva újfent folytatódott, mivel patrónusaink rájöttek, hogy a kék csík is jó túraútnak.

– Helló! Hol vagytok?

– Már a második bázistól alig két km-re.

– Rendben, akkor dönthettek, visszafordultok, vagy elmentek addig, és ott az elágazásnál balra fordultok.

Síri csönd, majd elköszönés, és leteszik a telefont. Ekkor már csak egy akadálya volt annak, hogy tovább induljunk, mégpedig hogy Sík Eszter tanárnő még mindig nem került elő. De aztán pár perc múlva kijött ugyanarról az ösvényről, mint amin elment, és a csibéjét is magával hozta. Illetve csak a fél csibéjét, mivel a másik fele nagyobbakat akart túrázni egy kellemes kis kerülővel. Az egy-órás pihenőnk véget ért, és sikerült eljutnunk a városba, oda, ahonnan 4 órával azelőtt indultunk. Utána még vissza 3 kilométer a komptól a táborig. Tehát az örömhír az, hogy az évfolyam megkerült, és nem hagyott el egyetlen tagot sem a túra alatt... Vagy mégis?

Nánai-Szűcs Dóra (8. évf.)

Kimaradt Simon Menyhért születése

Termtud. témahét a kilencediken

Ha megkérdeznénk 10 AKG-s diákot, hogy nekik mi az átvezető a nyári szünetből az iskolába, 10 ezrem lenne rá, hogy legalább 9 a témahetet mondaná. Ezért találták ki, jó is ez így. Személyes beszámoló következik a 9. évfolyam termtud. témahetéről.

Amikor a pályaudvarra érkeztem, elfogott a félelem. „Ma este nem ismerős környezetben leszek, hanem... Basszus, jobb, ha nem is gondolok a szobák összeállítására. Hátha jó szobába kerülök. Hátha.” A többieket meglátva azonban előjött belőlem az AKG-s énem, és igyekeztem könnyedén elvegyülni a többiek között. Fél óra múlva indult is a vonat. Az út eléggé hosszú volt, közben néha-néha felbukkantak bennem a rossz érzések, de igyekeztem inkább a fülhallgatómból szóló rádióra koncentrálni. A vonatról átkaszálódunk egy buszra, egy kicsit már mindenkinek elege volt az utazásból. És egyszer csak ott voltunk.

Kikaszálódtam a buszból, a szokásos gyorstalpaló és a szobafoglalás után el is kezdődött a két előadás, majd a program, amire jelentkeztem. Ha valakinek mond valamit a geocaching, tudja, miért választot-

tam. Két osztálytársammal indultam neki a túrának, amely úgy ért véget, hogy 60 fokos emelkedőn mentünk fel egy fákkal teli hegyen. Mire felértünk és keresgeltük a ládát egy ideig, beesteledett. Marsi tanár úrtól tartva rohantunk vissza a táborhelyre, a körülöttünk lévő teljes sötéttséggel nem törődve. A többiek röhögtek rajtunk egy keveset (Marsi tanár urat beleértve), aztán el is lett felejtve az egész. Élményekkel telve aludtam el égő villany mellett, mivel az egyik szobatársam (a nevét fedje homály) félt a szomszéd szobában fekvőktől, hogy átjönnek éjszaka...

Másnap ébredés után reggeliztem, majd – erről csak a program előtt 5 perccel szereztem tudomást – társulástannal folytatódott az órarendem. A geocachinges csapatom tagjai is velem tartottak. Rólam tudni kell, hogy nem vagyok túlságosan biológus lelkületű ember,

így hát ez a nap nem került be életem legszebb 24 órái közé. Délután sportnap volt, de én inkább a barátnőmmel beszéltem helyette, azt hiszem, jól döntöttem. Pozitívumként elmondható még az is, hogy már lekapcsolt villanynál aludhattam. Éjszaka rettenetesen hideg volt, az időjárásos csapatommal egy számjegyű Celsius-fokokot olvastunk le reggel a hőmérőkről. De ez már legyen a következő nap sztorija...

Másnap tehát szörnyű hidegre ébredtünk, bár, mint utólag kiderült, éjszaka átjött hozzám a patrónusom, hogy betakarjon (innen is köszönöm neked, Ági!). Választott munkám aznapra filmforgatás volt a faluról, így hát fogtam a sátorfámat, és harmadmagammal Nagyvisnyó felé vettem az irányt. A témahét során itt éreztem másodszor nagyon jól magam: interjúvoltunk, a többiek felmáztak egy templom bal esetveszélyes tornyába (én inkább védtem törekeny testem épségét), érdekes helyeket látogattunk meg, és persze mindezt levideóztuk. A vágás feladata

rám hárult, sikerült ezt odáig elhúznom, hogy ne kelljen megnéznem az osztálytársaim által borzalmasnak titulált Simon Menyhért születése című filmet. Igazi stúdiósnak érzem magam, a termék estére kész is lett. Kimerülve dőltem le.

Az utolsó teljes nap a csibetúrával telt, a meredek emelkedők és a hosszú út kiszívták az energiáinkat. Az út második felében szlovák rádiókat hallgattam, volt, amikor 5 percig hallgattam híreket úgy, hogy csak annyit értettem az egészből, hogy „banánköztársaság”. Este kapkodva befejeztük az időjárás projektünket, miközben az évfolyam-osztályfőnökünket, Gábort faggattam az inflációról.

Érdemleges eseményként már csak a bemutatót tudom megemlíteni, ahol egész jóra értékelték a többiek az éjszakába nyúló vágásomat. Na meg persze a hazautat. A vonat begördülése után odaszaladtam anyukámhoz, és arra gondoltam, a kocsiban majd elmondom neki: „ez volt életem legjobb termtud témahete!”

Sengel Tamás (9. évf.)
fotók: Chrenkó Tímea

Comenius-konferencia az AKG-ban

A Comenius program keretében Magyarországra látogató nyelvtanárokkal készítettem interjút az ittlétük alatti péntek délutánon, október 5-én. Három dán (Birgitte Tingaard Nielsen, Jan Beld Bach és Hans Ulrich Vadmann) és egy svéd (Ann Katrin Andrews Johansson) beszélgetőtársat kaptam.

Szubjektív: Üdvözlök mindenkit! Mióta tagjai a Comenius programnak?

Hans: 1997-ben csatlakoztunk. Birgitte: Sok EU-s ország vesz részt benne, többek közt Lengyelország, Spanyolország, Olaszország és persze Magyarország.

Szub: Hol hallottak először a Comenius programról?

Ann: Régóta ismerjük egymást, és szerettünk volna továbbra is együtt dolgozni. A Comenius programról az Európai Unió küldött nekünk tájékoztatást, rajtuk keresztül lehetett rá je-

lentkezni.

Szub: Mely részét élvezi legjobban a munkájának?

Hans: Csodálatos embereket ismerhetek meg tanítás közben, miközben nem csak én tanítom a tanítványaimat, hanem ők is sokat tanulnak egymástól, ezáltal nekem is szélesebb lesz a látóköröm.

Szub: Már gyerekkorában is tanár szeretett volna lenni?

Jan: Nem, először rendőr vagy újságíró szerettem volna lenni, de később bölcsébbé váltam, így végül a tanítás mellett kötöttem ki...

Szub: Mondtak olyan dolgokat a tanulóknak, amelyeket tanárként hasznosítani tudott?

Hans: Igen. Minden olyan észrevétel, amelyet a tanítványok jeleznek felém, gyarapítja a tudásom.

Szub: Kisebb vagy nagyobb

gyerekeket szeret jobban tanítani?

Jan: Inkább a nagyobbakat, de a lényeg, hogy tanítsak. A tanítás egy külön életút számomra, amelyet élvezek.

Sengel Tamás (9. évf.)

Rejtélyes látogatók Svédországból

Öt svéd diáklány toppant be rejtélyesen iskolánkba, azonban szerkesztőségünk utánajárt, hogy honnan is jöttek és mit is csinálnak itt. A Kristinehamból érkezett Mirjam Krusével, Stina Arketeggel, Amanda és Emma Johanssonnal beszélgettem.

Szubjektív: Mit csináltak itt?

Lányok: A Comenius projekt keretében érkezünk Magyarországra, de nem igazán tudjuk, hogy mit fogunk csinálni. A tanárok most döntenek el éppen igazság szerint. Úgyhogy most nyelvórákra járunk be, és délután talán megnézzük a várost.

Szub: Mit szóltok az órákhoz? Bizonyára tudjátok, hogy az AKG-ban egy kicsit más a tanítás, mint a többi magyar iskolában.

Lányok: Nem, nem igazán tudtuk. Mi is nagyon sok nyelvet tanulunk Svédországban, nem igazán különbözik az itteni órák menete a svéd órák menetétől. Mondhatni, ugyanolyanok. Mondjuk fura, hogy az iskolában vannak a számítógé-

pek, nálunk minden tanulónak saját notebookja van, amit behoz az intézménybe.

Szub: Mit tudtok a Comenius projektről?

Lányok: Nem tudunk túl sokat, arról tudunk, hogy az egész projekt az európai helyzettel kapcsolatos.

Szub: Mi a helyzet Európában? Mik Európa fő problémái, amiket meg kell oldani?

Lányok: Igazából most a szíriai konfliktus tűnik a legégetőbb problémának, de az európai válságát is csak úgy tudjuk megoldani, hogyha az EU tagországai összefognak.

Szub: Hogy látjátok az Európai Unió szerepét a jövőben? Államok közössége lesz, vagy egy nagy országgá fog válni az

EU?

Lányok: Mi az EU-t sokkal inkább egy segítő szervezetként képzeljük el, amely a nemzetközi problémák – mint pl. a szíriai konfliktus – megoldásában tud segíteni.

Szub: Mit gondoltok azokról az emberekről, akik azt gondolják, hogy az EU-ból ki kéne lépni, mert csak akadályokat

szab?

Lányok: Ez általában a szélsőségesek és a nacionalisták álláspontja, és ez minden országban létezik. Nálunk, Svédországban is ezt gondolják a szélsőségesek, de nem hiszem, hogy ez egyáltalán lehetséges lenne.

Halpern Bence (12. évf.)

A dzsungel könyve az AKG-ban

Egyik szerda délután csibe helyett lementünk a színházterembe megnézni az erdélyi vendégdiákok színdarabját. A címe az, hogy A dzsungel könyve – énekelnek és táncolnak benne. A patrónusok mondták, hogy viselkedjünk jól, ezért beültünk a piros székekbe, és néztük a színpadon felállított díszletet, ami úgy nézett ki, mint egy igazi dzsungel. Látszott rajta, hogy valaki sokat dolgozott rajta. Az előadás nagyon jó volt, a színészek igazi profiként táncoltak és énekeltek, a dalokat a nézőtéren ülők közül egy csomóan ismerték kiskorukból, ennek nagyon örültek, és énekeltek ők is a szöveget. Az elején az egyik farkas nekiment egy fának, szerintem nem direkt, leesett szegénynek a feje, de alatta ugye volt egy igazi emberfej, szóval nem volt olyan gáz. Az előadás nagyon hosszú volt, a fele zene, amire az összes dzsungellakó együtt táncolt. Ezekről az indiai dzsunge-

lállatokról azt kell tudni, hogy olyanok, mintha emberek lennének, tudnak beszélni, meg két lábon járni, meg minden. A főszereplő egy ember, de ő meg olyan, mint egy farkas.

Komolyan mondom, nem értem ezt az egészet... Mint egy igazi színházban, jelmezeket hordtak, sőt, nagyon sok jelmezt, majdnem minden jelenthez másikat. Voltak színes anyagokból varrt ruhák az indiai kislányoknak, csillogó kezeslábasa a kígyónak (aki végig sziszegett). A legszomorúbb rész

az volt, amikor Balu, az öreg medve meghalt, de persze mielőtt eltávozott, még énekelt egy kicsit. Az élet ment tovább, és még szerencsére vidám dolgok is történtek. A patrónusaink biztosan örültek, hogy rendesen viselkedtünk, bár a nézők száma az utolsó negyedórában valamelyest csökkent (ez biztosan csak azért történt, mert rosszul érintette a közönséget a maci halála, ezért kellett levegőzniük egyet). A következő két napon néha hallottam, hogy valaki dúdolja valamelyik dalocskát,

és újra eszembe jutottak a dzsungel törvényei. Az utána következő napokban lehet, hogy néha valaki dúdolta a dallamokat, de ez nem biztos, mert hétvége volt, és akkor semmit sem lehet biztosan tudni.

Tóth Joli (8. évf.)

*A dzsungel könyve,
Művészklubó Egyesület,
Marosvásárhely
Rendezte: Korpos András,
Zenei vezető: Czédula Kamilla
Előadás az AKG-ban,
2012. szeptember 5.*

Tízujjas gépirás

Amint beléptünk a kilencedik évfolyamra, egy új tantárgy került az órarendünkbe: a gépirás. De miről is szól ez a tárgy pontosan?

– Alaptartás! Billentyűzetek az asztal szélére! – ha ezt hallod, biztosra veheted, hogy éppen a földszinti gépteremben próbálnak meg megismertetni a tízujjas gépelés alapvető fortélyait. Az évfolyam közvéleménye azonnal két álláspontra osztódott, amint megjelent ez az eddig nálunk nem létező tanóra: az évfolyam egyik fele igyekszik megtanulni, mert értelmesnek tartja, a másik fele azonban ellenáll. Ha engem kérdeznének, én

az évfolyam első felébe tartozom. A miéltre adott válaszom pedig a következő lenne: „ha belegondolsz, hányféle munkahelyen lehet még szükséged a gyors adatbevitelre vagy levélírára, meg fogod még hálálni, hogy ezzel töltötted az időd.” Szerencsére akad egy segítők is: a tanárnőnk, Ráczi Hajni (aki egyébként a gépirástan-könyvünket is írta) néha szigorúan, de alapvetően kedvesen próbálja megmutatni, hol hibáztunk és min kell

még javítanunk. Szóval az alsóbb évfolyamosoknak üzenem, hogy ne féljenek a

gépirástól, mert gyorsan túlfognak esni a nehezen!
Sengel Tamás (9. évf.)

Kötelező német? Miért nem kínai?

Pár napja futótűzként terjedt el a hír, hogy újabb, korszakalkotó – vagy inkább romboló – oktatásügyi reformtöreltel rukkoltak elő. De vajon okos döntés lenne bevezetni első idegen nyelvnek a németet?

Az indok az, hogy mivel a német nehezebb nyelv az angolnál, jobb lenne, ha diákok elsőként ezt tanulnák, mert így majd a másodikat könnyebb lesz megtanulni. Ez eddig igaz, de lehet, hogy sokan nem fognak második idegen nyelvet tanulni. Így sokan nem fognak majd angolul beszélni. Igaz Magyarországon környékén általában a némettel is meg tudják értetni magukat, de azért mégis fontosabb az angol. Hiszen a világ bármely pontján lehet kommunikálni vele, de még otthon, a számítógép előtt ülve is hasznosabb. Ha

már a nehéz nyelveknél tartunk, miért ne tanuljon mindenki kínait? Elég nehéz nyelv, és még sokan is beszélik (a világon a legtöbben, másfél milliárdan!). És azzal a rengeteg angol tanárral, akik így fölöslegessé válnak, mi lesz? Honnan szereznek egy egész országra elegendő német tanárt? Ha a fölöslegessé vált nyelvtanárokat gyorsan átképzik, mivel jó részük még nem tud németül, majd úgy fognak tanítani, hogy csak pár leckével lesznek előrébb az anyagban, mint az osztály. (Ilyet hallottam már vala-

hol...)
De amit leginkább nem értek: miért kell kötelezővé tenni ezt is? Ami így kezdődik, „kötelező”, arról már csak negatív gondolatok jutnak eszünkbe. Ésszerűbb lenne, ha mindenki saját maga (az iskolák kínálatán be-

lül) dönthetné el, hogy számára melyik nyelv a leghasznosabb. Szerencsére ők sem gondolhatták ezt teljesen komolyan!

Bódey Júlia (8. évf.)

Nem akarok köpenyt!

Bár néhányan örülnének neki, ha a Roxfort talárjaiban járhatnának iskolába, esetleg néhányan szívesen röpnének végig a folyosókon, lépcsőkön, mint Superman, miközben a köpenyük lobog mögöttük a menetszélben, de a többség mégsem díjazná ezt az „iskolaköpenyes-dit”.

Az iskolaköpenyt azért akarják bevezetni az ország iskoláiban, hogy eltakarja a tanulók családjai között lévő vagyoni különbséget. De hogyan? Nem lehet örökké egy bura körülöttünk, amely eltakarja egyéniségünket. Egyencipő és egyentáska is lesz? Ékszert sem szabad majd hordani, vagy abból is csak egyformát lehet? Ijesztőek és visszataszítóak lesznek az iskolák, amelyek mindegyikében a gyerekekből fognak klónhadsereget nevelni – mint a Star Wars-ban.

És biztos, hogy nem ez lesz a kedvenc ruhánk. Na, és mi van az iskolán kívüli programokkal? Nem mehetek el a barátaimmal moziba, mert ott nincs rajtam az iskolaköpeny, és meglátják a „civil” ruhámat, ami nem feltétlenül ugyanabba az árkategóriába tartozik, mint a társaimé? Vagy nem hívhatom meg őket a házukba, lakásunkba, mert lehet, hogy nagyobb, mint az osztálytársaimé? És az iskolai táborok meg a témahetek? Ha épp kiránduláson vagyunk, csak nem lesz rajtunk a köpeny?!

A kutyukön is látszódni fog, hogy mennyit keresnek a szüleid. Az iPhone-okat nehéz összekeverni a Tesco mobilokkal! És a szegényebbek sem fogják ettől milliomosnak érezni magukat! Akiknek kenyérre se te-

lik, azt is eltakarja köpeny? Legyen inkább olyan az iskolaköpeny, mint *A császár új ruhája* – láthatatlan... csak az „okosak” lássák!

Bódey Julcsi (8. évf.)

Tesi mindennap

A mindennapos testnevelés megkeseríti – esetleg megédesíti – minden 9. évfolyamos középiskolás életét. Legalábbis elméletben... Magánvéleményem a heti öt tesiről.

Gondolom, mindenki hallott a kormány egyik új törvényéről: a gyerek attól lesz egészségesebb, ha sokat mozog az iskolában, legyen hát minden héten 5 tornaóra. Az alapgondolattal kár lenne vitatkozni, a test fejlődése szempontjából elengedhetetlen a testedzés. Hogy hogy telik egy nap az AKG-ban a tesiorák szempontjából? Röviden: nincs mindennap tesi. A rendelet ugyanis csak azt írja elő, hogy a heti óraszám 5 legyen, az megengedett, hogy ne egyenletesen osztódjon el ez az 5 alkalom. És mivel

eddig is 5 volt a tornaórák száma, nem érződik jelentős változás.

Más iskolák azonban komolyan szenvednek a rendelet miatt, ugyanis a vidéki sulik nagy többségében nemhogy tesiterem, de még fűtés sincs, így a téli hidegben vagy kint kell futkározniuk, vagy elméletet tanulnak. Igen, jól olvastad. Szerintem egyáltalán nem megoldás, hogy csak a fejlettebb iskolákkal „kivételezzem” a törvényt. A megoldás új, korszerű tornatermek építése lenne kormányzati vagy EU-s pénzből. Ha a kormány a

sportolást szeretné népszerűsíteni, tegye úgy, mint azt a Médiaunió tette: ötletes plakátokkal és tévés hirdetésekkel. („A villamos után futás még nem sportolás. De kezdetnek jó.”) Így jobban járna az állam, az összes iskola és a gyerekek is...

Sengel Tamás (9. évf.)

Kapcsolódó információk a mindennapos testnevelésről:

2011. évi CXCV. törvény a nemzeti köznevelésről 27. § (11) 97.§ (6)

Médiaunió kampány: www.sportolnijo.hu

Vega a nagyvárosban

Amikor egy éve úgy döntöttem, vegetáriánus leszek, még nem tudtam, hogy milyen nehéz dolgom lesz akkor, ha gyorsan szeretnék enni valamit a városban. Értekezés egy lehetetlen vállalkozásról.

Régen, ha megéheztem, csak beugrottam egy gyorsétterembe, és vettem egy hamburgert vagy egy salátát. Persze erre rá lehet vágni, hogy salátát, azt most is tudok enni, hisz abban csak zöldség van. Elvileg ez így is van, de a gyorsétermekben már nem salátát adnak egy kis hússal, amit, ha nagyon akarok, ki tudok piszkálni, hanem húst adnak egy kis salátával. És bizony csirke nélkül az egésznek nincs is jó íze. Szóval marad a sült krumpli, de ha igazán éhes vagy, azzal nem lehet jóllakni. Kiesett a KFC, a Burger King, a McDonald's.

Mióta Subway van Magyarországon, egyre több embert látni az étteremlánc szendvicsével a kezében mászkálni. Múltkor én is gondoltam egyet, és vettem egy paradicsomos-mozzarellás szendvicsset. Amikor beleharaptam, a szendvics fele szétmorzszálódott, olyan száraz volt. Szóval még egy étter-

met kilőhettem.

A következő állomás egy olyan a kínai gyorsétterem, amilyen minden sarkon akad. Barátaim fél perc alatt választanak, én meg csak állogok a pult előtt, és próbálom kikerülni azt, ami végül úgyis az asztali ebédem lesz. A tofut. Lehet salátában, sültve, főve vagy zöldségekkel, nincs már olyan gyorséttermi variációja, amit ne próbáltam volna még ki.

Valamiben viszont minden elveszett vegetáriánus bízhat: az arab, a görög, a török, az indai éttermekben. Míg a többiek elvannak a gyrosukkal, addig én csillogó szemmel nézem a falafelt, a padlizsán különböző variációit és a térszalátákat. És végül még jól is lakom.

Tudom, válogatós vagyok, nem könnyű velem. De egyre több és több ember dönt úgy, hogy azt az életmódot választja, amit én is. És

ezeknek az embereknek nem lesz könnyű dolga, ha minden marad úgy, ahogy most van. Egyre több vegetáriánus étterem található a városban, de oda meg a megrögzött húsevő barátok miatt nem lehet beülni. Az éttermeknek meg kéne találni a kompromisszumos megoldást, és legalább egy-két húsmentes ételt fölrakni az étlapra. Hisz egyre nagyobb az igény a vegetáriánus ételekre.

Gálosi Dóra (9. évf.)
fotó: Anniina Wu, 2001

Kommentek a blogunkról (szubjektív. postr.hu)

Egyáltalán nem kell (passzióból, mert az trendi) vegetáriánusnak lenni, és nem lesz étkezési problémád.

Én szeretem a zöldségből készült ételeket, de tényleg nem tudom megérteni, mit nem lehet szeretni a húson? Nem egy adott húson, hanem az összesen.

Aki meg tényleg annyira elvetemült, hogy szintén passzióból nem eszik SEMMILYEN állati eredetűt, azt végképp nem tudom sajnálni, ha nem talál megfelelő kaját.

GreatOne

Great one, számos oka lehet annak, ha valaki vegetáriánus.

1. nincs kedve húst enni, mert a vegetáriánusok sokkal lassabban öregszenek.
2. nem szereti a húst.
3. vallási okokból nem eszik húst.
4. nincs kedve megenni azt a sok hormont, és antibiotikumot, ami a húsból van.
5. tudja, hogy a tömeges állattartás állatkínzás, és ráadásul rettenetesen megterheli a környezetet: a vegetáriánusok sokkal-sokkal kisebb ökológiai lábnyomot hagynak hátra, mint a húsevők.
6. stb.
7. mindez együtt.

Szandi

Vega a táborban

Ha arról kérdezték, milyen vegetáriánusként a többiekkel együtt enni a táborokban, mindenképpen azt mondanám rá, hogy furcsa.

A nyitótábor egyik reggelén épp reggelizni állok sorba, amikor elfog a félelem. „Nekem most kaját kell kérnem, ami más, mint a többieké. Mi lesz, ha elkezdnek kérdezősködni?” A kérdések gyorsan törlődnek az

agyamból, én következem a sorban: „Kérném a vegetáriánus reggelit!” – mondom halkán, mire a pult mögött álló hölgy kb. 120 decibeles hangerővel hátrakiabál, hogy: „Itt van az egyik vega!” Csendben a helyemre

ballagok, a tekintetek pedig rám szegeződnek. „Te meg miért eszel mást?” Én igyekszem válaszolni a kérdésekre, miközben a rántott sajtól is próbálok enni. Valahogy így néz ki nálam egy tábori étkezés. Eleinte furcsa volt elkülönülni a többiektől, de már megszoktam, hogy mindenki bámul a tá-

nyéromra, és megpróbálja kitalálni az okot, ami miatt nekem más van az asztalon. Innen üzenem tehát mindenkinek, hogy nem vagyok sem allergiás, sem különc! Egyszerűen csak vega.

Sengel Tamás (9. évf.)

Vega McDonald's

Sokan kérdezik, miért vagyok vegetáriánus. Erre én azt felelem, hogy nem szeretem a húst. Mire ők: „mit nem lehet szeretni egy jól átsült csirkecombon?” Mire én: „mit nem lehet szeretni a rántott cukkinin?”

Aki közülünk gyakran látogatja a McDonald'sot, tudja, hogy salátán és krumplin kívül egy vega nem tud mit enni, minden tele van hússal. Ha valaki megéhezik, annak el kell látogatnia egy Subwayba, amiből nincsen olyan sok Magyarországon. De van egy remek hírem,

nem lesz ez így mindig. Hála a hinduknak és a muzulmánoknak, akik vallási okból nem esznek marhát (vagy az utóbbiak disznót), remek ötletet adtak egy gyorsétteremnek. A McDonald'snak eszébe jutott, hogy vega gyorséttermeket nyisson. Ezeket elsőnek

Amritszárban és Katrában (Indiában) akarja megnyitni. Itt lehet rá a legnagyobb ke-

reslet, de valószínűleg terjeszkedni fognak.

Az étlapon olyasmik fognak szerepelni, mint McAlloo Tikki Burger, amibe hús helyett fűszeres krumplipogácsát tesznek, vagy például a sárgarépából és burgonyából készülő McVeggie.

Tehát ha vega hamburgert szeretnénk enni, már csak el kell zárándokolnunk Indiába.

Vida Benedek (8. évf.)

Magyaros kutatás

Remek kezdeményezés, mégis több sebből vérzik az immár nyolcadik alkalommal megrendezett Kutatók Éjszakája. A különböző kutatóegyetemek és intézetek változatosabbnál változatosabb programokkal készültek erre az éjszakára, gyakran az adott egyetem legfrissebb kutatási eredményeit prezentálják. Ezen a napon mindenki találhat valami olyan programot, ami érdekl.

Már tavaly is volt szerencsém részt venni egy előadásban, de idén kicsit nagyobb felkészüléssel vágtam neki az éjszakának, útvonaltervezéssel és elemozsiával felszerelve. Két kutatóegyetem előadását látogattam meg a Semmelweis és a Pázmány épületeiben. Mindenkinek ajánlom, hogy próbáljon meg eljutni jövőre erre a rendezvényre, mert érdemes.

Azok viszont, akik komolyan gondolják, hogy ellátogatnak, csodát azért ne várjanak. A szervezés – bár ez egy ekkora kaliberű program esetén érthető – kicsit összeszedetlen. Rengeteg program igényel előzetes re-

gisztrációt, de furamód nincs semmilyen ellenőrzés, így rendszeresen négyszer annyi ember jelenik meg, mint amennyi egyébként a program kapacitása. A programok gyakran később kezdődnek, és egy félórásnak hirdetett program két óráig is eltarthat, így ember legyen a talpán, aki meg tud szervezni egy jó menetrendet az éjszakára.

Az előadások nagy tanulsága egységesen és örökörvényűen az volt, hogy nincs elég pénze senkinek. Szomorú volt hallgatni a sokadik előadáson is, hogy mit lehetne csinálni – de nem csinálják, mert az egyetem nem engedi vagy nincs rá

erőforrás. Pedig itt olyan életminőséget nagyban javító dolgokról van szó, mint egy robotsebészeti beavatkozáshoz szükséges készülék vagy egy művétag. Az külön ironikus, hogy ilyen készülék már viszonylag régóta létezik, már a rendszer-váltás előtt is végeztek távsebészeti beavatkozásokat, azonban nálunk erre esély sincs, hiszen ezek milliós nagyságrendű beruházások.

Szomorú vagyok, mert remek ötleteket mutatnak be ezeken az előadásokon, mégse tudják megvalósítani őket. Mindenkinek ajánlom ettől függetlenül, hogy jövőre látogasson el valamelyik kutatóegyetem előadására – olyan színvonalú előadásokról van szó, amik szerintem a pályaválasztásban is meghatározóak lehetnek.

Halpern Bence (12. évf.)

Metro 2033

A Metro 2033 egy nem túl távoli jövőben játszódó történet, egy apokaliptiszról és az utána történő eseményekről szól. A helyszín Moszkva, mintegy 20 évvel az utolsó háború után. A háború alatt az atomfegyverek-

kel rendelkező nemzetek kilőttek egymásra rakétaikat, ezzel teljesen élehetlenné változtatták a felszínt. A néhány ezer moszkvai túlélő a metróban keresett menedéket. A metró-civilizáció elkezdett fejlődni, és kisebb államok alakultak ki benne – más és más ideológiával és rendszerrel.

Ez a történet egy állomáson kezdődik, mégpedig a VDNH-n, egy határállomáson. Ezt az állomást a „Fekete” névre hallgató szörnyek veszélyeztetik. Egy fiatal férfi, Artyom ezen az állomáson nőtt fel, ám még a felszínen született. Egy nap látogató érkezik az állomásukra, és megbízza Artyomot egy nehéz feladattal. Útja alatt Artyom sok emberrel ismerkedik meg, izgalmas és félelmetes

Dmitry Glukhovsky

kalandokba is keveredik, feladata pedig az, hogy megvédje a Metró, és talán az itt élőket is a pusztulástól.

A könyv maga igen izgalmas és ijesztő olvasmány is, végig feszültség alatt tartja az olvasót – ajánlani azoknak tudnám, akik

szeretik az ijesztő és izgalmas könyveket.

Tóth Artúr (8. évf.)

*Dmitry Glukhovsky:
Metro 2033 (Európa
Könyvkiadó, 2011, 437 o.)*

Metro 2034

avagy apokaliptiszis újratöltve

A Metro 2034 nem teljesen a Metro 2033 folytatása. A történet szinte teljesen eltér az előzőtől, habár most is a metró megmentésén van a hangsúly.

A történet egy peremállomáson, a szenvedő Szvetapoljaskán kezdődik. Az állomás jól el van látva munícióval és árammal, ám a környezetükből szörnyek, elhagyott, rejtélyes állomások bolygatják, fenyegetik életüket. Egy nap hirtelen megszakad a kapcsolat az egyetlen állomással, a telefon süket. Nemsokára egy kis, kétfős csapat indul útnak, hogy kiderítse, mi történt. A csapat tagja Homérosz, aki életművét akarja megírni, és úgy érzi, ez a kaland végre gyümölcsöző eredményt hozhat. A másik tag a rejtélyes Hunter, akiről csak annyit tudni, hogy szinte mindenhol halottnak hiszik, egyébként pedig rendkívül zárkózott, de tehetséges katona.

A történet közben egy harmadik szereplő is csatlakozik a

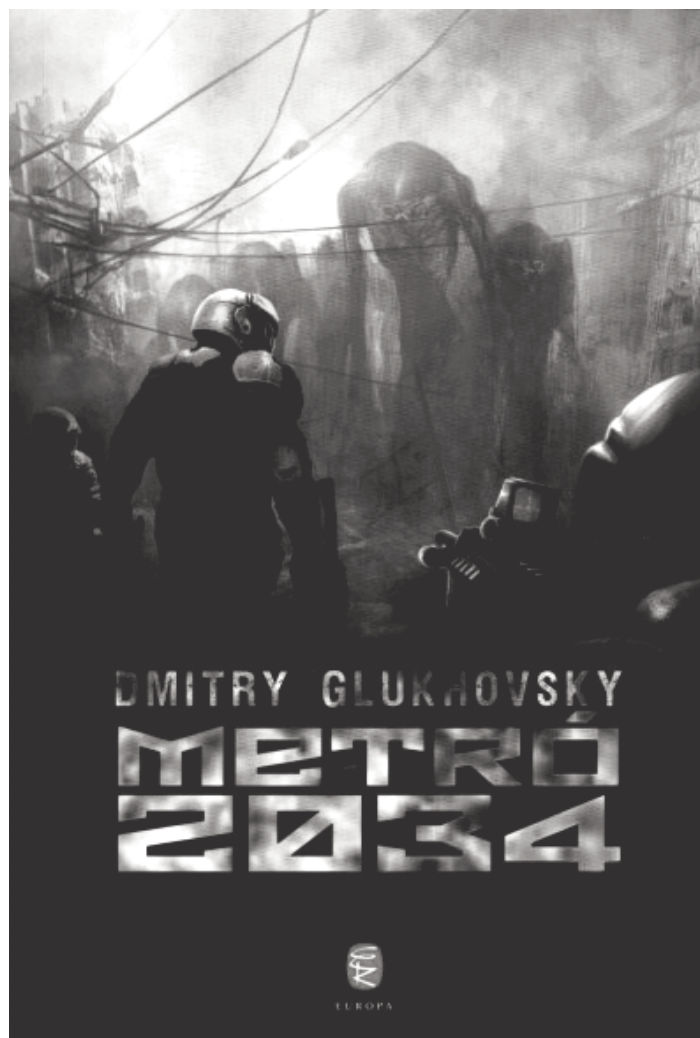
csapathoz, Szása, a fiatal lány, akinek apja nemrég meghalt. Őt Homéroszék a véletlen folytán mentik csak meg.

Tehát ez a trió utazik és harcol a metró sötét alagútjaiban, ismét azért, hogy megmentse talán az egész emberiséget.

A történet szerintem jól sikerült, akárcsak az előző, és ugyanúgy is tudnám jellemezni. Komor, fantáziadús, izgalmas és ijesztő. Talán ez a könyv egy kissé reményteljesebb, mint az előző, de sajnos jóval rövidebb is. Viszont csak remélni tudom, hogy lesz következő része.

Tóth Artúr (8. évf.)

*Dmitry Glukhovsky:
Metro 2034 (Európa
Könyvkiadó, 2011, 270 o.)*

Közmédia-transforming

Valahogy mindenkinek mostanság jut eszébe, hogy az egyszerű geometriai formák mennyire menők. Az olimpiai játékokhoz közeledve pedig radikális arculatváltáson ment át köztünk médiája, szintén ezt az irányvonalat követve.

Még a nyár második felében hatalmas „performansszal” megleítették elő az MTVA székházban ezt az átalakulást. Ezzel együtt ígéretet tettek a vezetők, hogy nevéhez méltóan a köz-média olyannyira a közt fogja

szolgálni, hogy már-már – sőt teljesen – közösségi lesz.

Remek ötlet, értelmes is, összedobták a Dunát, a Magyar Rádiót, az MTI-t meg a Magyar Televíziót már régebben, egységesíteni simán lehet. Azon-

ban szerintem lehet ezt igényesebben, kreatívabban is, és az egész egy rossz szájját hagyott maga után.

Az új logókon és a képi világon simán túl lehet tenni magunkat, azonban nem kell doktorival rendelkezni ahhoz, hogy meg-lássuk, hogy az mr2.hu és az mtv.hu weboldalában az egységes design egyetlen eleme a hihetetlenül ronda fejléc, mi több, még a felbontásában se egyezik a két oldal. Arról nem is beszélve, hogy egyáltalán nincsenek még következetesen használva az új design-elemek, ezek tettenérhetőek egy kis böngészés után bármelyik oldalon.

A közösségi médiává válás jeleit pedig nem igazán látom, semmi Facebook, Twitter, láj-kolgotós dolog nincsen nagyon,

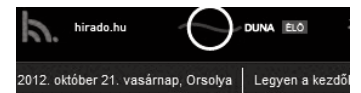

és a reklámblokkokba sehol sem tudom feltenni a fényké-pem. Hozzáteszem, emiatt vagyok a legkevésbé szomorú.

Halpern Bence (12. évf.)

Viktóriának sikerült

2012. október 21. vasárnap, Orsolya | Legyen a kezdő

James Bond fél évszázada

A nevem Bond. James Bond. 50 éve ugyanaz az ismerős mondat. A 007-es a kerek számot egy új filmmel ünnepelte, a Skyfall-lal.

Sok mindent tudok mondani a filmről, csak azt nem, hogy rossz. Inkább azt mondom, hogy remek, izgalmas, humoros, de legfőképpen: magával ragad.

Kicsit eltér a megszokottól, nem csak akciójelenetektől, gyönyörű nőkről, világalomra törő gonoszról, menő kutyúkról szól, van benne egy kis nosztalgia is. Ez különös hangulatot kölcsönöz a filmnek, ami remekül áll neki. Érzékeltem azt, hogy bizony James Bond is öregszik, vannak dolgok, amik már neki se mennek. M sem lesz már fiatalabb, így

Bonddal tökéletes párost alkotnak.

A színészválasztásban senki semmi kivetnivalót nem találhat. Daniel Craig harmadjára is bravúrosan játssza el a sármos titkosügynököt, persze eléggé komikus, amikor a sötétben látunk egy rejtélyes alakot, akiről – mielőtt kilépne a fénybe – már tudjuk, hogy Bond lesz, mivel a színész meglehetősen nagy fülei árnyékot vetnek a falra. Javier Bardem karaktere, Silva, a bosszúra szomjas gonosz figurája talán a legérdekesebb. Miközben őt néztem, kérdések tömkelege futkározott át az agyamon. Voltak, amikre választ is kaptam, olyanok is, amikre nem.

A film talán legnagyobb csavarja, amikor kiderül, mi is az a Skyfall. Annyit elárulhatok,

hogy nem egy szupertitkos fegyver, hanem valami egészen más. Valami olyan, ami számomra feltette a pontot az i-re. A Skyfall összességében egy nagyon jól sikerült film, aki még nem látta, az amint teheti, azonnal szaladjon a moziba megnézni. Még azok is, akik nem szeretik James Bondot.

Gálosi Dóra (9. évf.)

007 - Skyfall
(amerikai, 140', 2012)
Rendezte: Sam Mendes
Szereplők: Daniel Craig,
Judi Dench, Javier Bardem,
Ralph Fiennes

Mindenét odaadta a művészetért

Idén szeptemberben rendezték meg az Ernst 100 utcafesztivált. Azért éppen most, mert ebben az évben ünnepelte 100. születésnapját az Ernst Múzeum.

A szeptember 15-16-ára eső hétvégén performanszokkal, koncertekkel, az aktuális kiállításon történő tárlatvezetésekkel (a kínai Aj Vej-vej New Yorkról készült képeit bemutatva) valamint egyéb programokkal ünnepelték ezt a neves eseményt. Az egyik legnépszerűbb programnak az irodalmi felolvasás bizonyult, amelynek témája a múzeum névadója, Ernst Lajos volt.

Ernst Lajos 1872-ben született egy kereskedőcsaládban. A kor hagyományával ellentétben Ernst nem vitte tovább apja vállalkozását, hanem valami olyat tett, amire addig Magyarországon nem sok példa volt: vagyonát a művészetre, a műgyűjtésre fordította. (Más megközelítésben talán azt is mondhatnánk erre: elherdálta mindenét.) Magyarországon Ernst Lajos volt az egyik első, mai értelemben vett igazi műgyűj-

tő. 1894-ben megalapította a Nemzeti Szalont, aminek 1901-1909. között az igazgatója volt. 1912-ben létrehozta a máig nagy népszerűségnek örvendő képzőművészeti múzeumot, amelyet róla neveztek el. Minden pénzét műalkotások vásárlására fordította, aminek következtében elszegényedett, s az egész gyűjteménye jelzőalá került. Ezt pedig nem bírta elviselni: 1937 tavaszán öngyilkos lett.

Mit üzen nekünk ma Ernst Lajos életútja? Netán azt, hogy érdemes a művészetért mindennünket feláldozni? Követendő, követhető az ő példája? Aligha. Egyvalami azért mégiscsak bi-

zonyos: személyében olyan különc gyűjtővel büszkélkedhetünk, aki semmit sem sajnált feláldozni a művészetért, s aki nélkül ma minden bizonytalán más lenne a magyar művészet

története. Vajon élnek-e még közöttünk efféle mindenre elszánt művészetrajongók?

Gulyás Ábel (9. évf.)

Újra feláldozhatók

Öregek, de még mindig lövöldöznek. Az új Expendables filmben jól ismert arcokkal találkozhatunk. Stallone, Statham, Schwarzenegger, Chuck Norris és egy fiatal harcos fog össze a zsarnok Van Damme ellen.

Az első rész mindig a legjobb, ez alól nincs kivétel. Még az igazi akcióhősök is tudnak egy kevésbé izgalmas filmet összehozni. Bár az újabb filmben minden megvolt, nekem egy kicsit mégis unalmas volt. Sok lassú, filozófus rész volt a filmben, és emellé nem tudtak annyit lövöldözést rakni, hogy ez izgalmasabbá tegye. Igen, igaz, hogy van benne egy igen szomorú rész, de ennek nem kellett volna kihatnia a film többi részére. Viccekből és beszólásokból sem volt hiány, de péonokkal nem lehet kitölteni másfél órát. Fáj, hogy ezt kell mon-

danom, de Stallone már nem a régi – bár elismerésem, mert 60 fölött nem sokan képesek egy ilyen filmre. Véleményem szerint a filmet meg kell nézni, mert ismert, kedvelt arcok vannak benne, de mégsem ez az év legjobb filmje.

Szabó Borbála (9. évf.)

A feláldozhatók 2 (The Expendables 2, 2012, 102')

Rendezte: Simon West

Szereplők (a fentiekén túl):

Bruce Willis, Jet Li,

Liam Hemsworth

Ted

7 diákjegyet kérek szépen, és ugye a macimnak nem kell jegyet venni?

Ez a mondat teljesen természetesnek hangzott, amikor a Ted vetítésére kértem jegyet egy plüssmacival a hónom alatt. A pénztárosnő viszont már nem úgy nézett rám, mintha teljesen normális lennék. Attól én még vidáman ültem be a filmre a barátaimmal és a macimmal. És a vidámságom a film kezdete után 106 perccel sem lankadt, sőt!

A Ted egy olyan film, aminek már az előzetesén is remekül szórakozik az ember. Hát még a filmen! A történet egy szerencsétlen kissrácgal kezdődik, akinek minden vágya egy barát. Persze annak rendje és módja szerint meg is kapja a hón áhított játszótársat egy meglehetősen nagy plüssmaci személyében. Aztán a kisfiú felnő, lesz egy gyönyörű barát-nője, de a legjobb barátja még mindig egy mackó. És hát Ted nem egy jól nevelt csacsi öreg medve. Sokkal inkább egy perverz, drogos és alkoholista vat-

tapamacs. Ebből az alapból aztán szépen kikerekedik egy történet, de a végét természetesen nem fogom elmondani.

Kevés olyan film van, ami alig több mint tíz perc alatt a fél amerikai sztárvilágot kifigurázza, mindezt egy beszélő plüssállat segítségével. És azoknak a filmeknek a száma sem sokkal több, amik az elejétől a végéig nevettek. És nem csak egy embert, hanem az egész közönséget. Mindenki együtt nevetett a filmen, a mackón, aztán persze a végső csavar miatt mindannyian együtt izgul-

tunk.

A szereplőválasztás nem tökéletes, Mark Wahlberg és Mila Kunis eléggé érdekes csapatot alkotnak, de azért valahogy megbirkóznak párkapcsolati problémáikkal. Ezt ellensúlyozza, hogy a többi karakter csak arra való, hogy viccet csináljanak belőlük.

A Ted egy olyan film, ami szórakoztat, ami alatt az ember

nem unatkozik, és ami miatt érdemes a macit is elvinni a moziba. Hiszen ezt neki is látnia kell!

Gálosi Dóra (9. évf.)

Ted
(amerikai film, 2012, 107')
Rendezte: Seth MacFarlane
Szereplők: Mark Wahlberg,
Seth MacFarlane, Mila Kunis

Jó hír az Incarceron rajongóknak

Ja, hogy te még nem is hallottál az Incarceronról? Ez egy olyan fantasy regény, amit ha egyszer a kezvedbe veszel, nem tudod majd letenni, csak ha már kiolvastad. Utána napokig gondolkozol, és fantáziálsz, hogy mi lesz a folytatásban.

Ez a könyv egy olyan világban játszódik, melyben mindenkinek követnie kell a *Protokollt*, azaz beköszönt az örökké tartó 17. század, amiben csak a gazdagok élvezhetik a modern technikát. Ők is csak titokban. Itt él egy lány, aki nemsokára királynő lesz egy érdekházasság révén. Vőlegénye egy műveletlen, modortalan, ellen-szenves koronaherceg. A lány neve Claudia, és ő az Igazgató lánya.

Egy másik világban, egy rablóbanda harcosaként él egy fiú, a neve Finn, aki látja a csillagokat, ez pedig különleges képes-

ség az Incarceronban. Életét látomások keserítik meg.

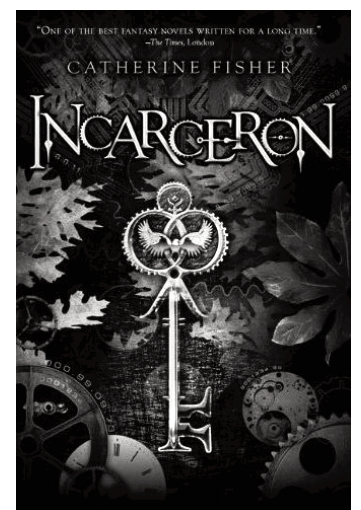
Sorsuk ugyanaz: mindketten béklyóban élnek saját világukban, az Incarceronon kívül és belül. Egy véletlen folytán párhuzamos történetük egybefonódik, megtalálják a kommunikációs eszközt a két világ között. De ez mégsem egy rózsaszín love story. Cselszövések, sötét titkok hálójába keveredik az olvasó, miközben tövig rágja körmeit az izgalomtól.

De mi is az az Incarceron? Egy hatalmas, misztikus börtön, amibe az emberiség söpredékét zárták évszázadokkal ezelőtt,

azóta senki sem jutott ki belőle, és senki sem ment be... vagy mégis? Hollétét csak az Igazgató ismeri. „*Ez a Börtön eleven, él. Kegyetlen és közönyös, Finn pedig ott van benne*”, és ki akar jutni!

És hogy mi a jó hír? Hát, hogy idén jön végre a folytatás! Catherine Fisher regényének második része, a *Sapphique* még karácsony előtt megjelenik magyarul is.

A másik jó hír, hogy a sztoriból filmet is készítenek 2013-ra. A főszerepeket csupa olyan híres színész játssza majd, mint Emma Watson, a Harry Potterből és Taylor Lautner, a Twilight sagából. Szóval jövőre még a csapból is ez fog folyni. Még mielőtt divatfilmmé válna, ol-

vasd el a regényt, ne a filmből váljon híressé a könyv!

Bödey Julcsi (8. évf.)

Catherine Fisher: Incarceron
Pongrác Kiadó, 2011, 237 o.

A játéknak vége

Bizonyára mindenki szerette a Vidámparkban lévő nagy életet, a popcorn és a vattacukor szálló illatát, a gyerekek ujjongását, mikor a szülei megengedik, hogy még egy kört mehessenek a hullámvasúton. De ennek immáron vége, vége a vattacukornak, a gyerekek zsbongásának, vége a Vidámparknak.

Bizonyára mindenki hallott arról, hogy bezárják vagy átköltöztetik a vidámparkot jelenlegi helyéről. Miért? A válasz erre elég egyszerű: túl drága fenntartani, kevés a látogató,

régiek vagy felújításra szorulnak a játékok, és még sorolhatnám a megannyi problémát, ami a vesztét előidézte.

A Vidámpark egyszerűen csődbe ment, évente 50-150 millió forint tulajdonosi támogatásra van szüksége ahhoz, hogy a mostani színvonalat tudja tartani, pedig lássuk be, ez a színvonal most nem olyan magas.

A Vidámpark helyére az Állatkert fog költözni, és valószínű, hogy használatba fogja venni az olyan dolgokat, amiket nem lehet onnan elvinni, mert műemlékek – mint például az Óriáskerék, a Barlangvasút, a fa

Hullámvasút, a Körhinta.

vendégeit.

A Vidámpark valószínűleg a városon kívül fogja újra várni a

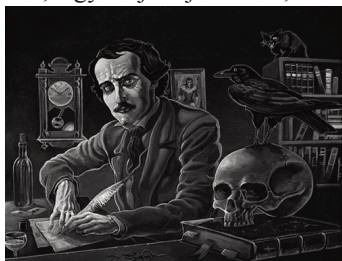
Gálosi Tamás (8. évf.)

Egy író tragédiái

Ha valaki volt mostanában moziban, és esetleg látta A holló című filmet, annak lehet fogalma arról, kicsoda is Edgar Allan Poe. A többség a krimi atyjaként tartja számon – mint aki pompás és izgalmasokban gazdag novellákat vetett papírra –, pedig a romantikus irodalom is sokat köszönhet neki.

Az író 1890-ben született a massachusettsi Bostonban, ahol bátyjával és nővérével élt, míg apjuk el nem hagyta őket, és tragikus módon anyjuk egy évre rá meg nem halt tuberkulózisban. Ekkor Poe Richmondba, nevelőszülőkhöz került, akiknek felvette a nevét (Allen).

Első írása, ami felkeltette az érdeklődést olvasóiban, a *Palackban talált kézirat* volt, amit ötven dollárral jutalmazott a Baltimore Saturday Visitor nevű újság. Ez a történet a tengeren, egy hajón játszódik, ami

viharba kerül és elsüllyed. A roncsokon megmenekül a főhős, és felszáll egy arra haladó kísértethajóra. A hajó az Északi-sark felé tart, ahol a víz belefolyik a Föld belsejébe. Szegény ember sajnos meghal, de előbb ír egy levelet.

Az elkövetkező években különböző lapoknak írt, kritikái különösen kedveltek voltak. 1835-ben feleségül vette Virginia Eliza Cammelt, aki két évre rá meghalt tuberkulózisban. Felesége halálát nehezen tudta feldolgozni, több művében is feltűnik egy szeretett nő alakja, aki a mű végére valószínűleg meghal. Poe megpróbált egy saját lapot is létrehozni The Penn címmel, de mielőtt kijöhetett volna az első szám, Baltimore egyik utcáján találtak rá borzalmas állapotban. Kórházba szállították, és nemsokára

meg is halt. Halála okáról nem tudnak semmi biztosat, ugyanúgy okozhatta az alkohol, mint a kábítószer, de lehetett öngyilkos is.

Történetei általában a halálról vagy annak különböző típusairól szólnak, például: élve eltemetés, félbevágás, elégetés. Leghíresebb művei: *A kút és az inga*, *A fekete macska*, *Az Usher-ház vége*, *Az áruló szív* és személyes kedvencem, *A holló*. Poe-t a legjobb krimiírónak tartom, aki mellett eltölpül Arthur Conan Doyle és Agatha Christie is. Verseiben és történeteiben az ragadott magával, hogy gyönyörűek, egyszersmind megkapóak, borzalmasak és mégis elgondolkodtatóak. Poe mestere annak, hogy a legborzalmasabb dolgokat is olyan szépséggel írja le, hogy az mindenkit magával ragad. Van egy bizonyos nézőpontja, amiből a dolgokat úgy látja, amilyenek azok valójában, és talán ez a dolog tetszik benne leginkább. Először két éve olvastam egy

novelláját, és mikor megláttam a Pesti Estben, hogy filmet csinálnak néhány novellából, újra elővettem a régi könyvet, sőt, még iskolánk könyvtárát is meglátogattam újabb regényekért.

Vida Benedek (8. évf.)

A vonatkozó film: A holló (The Raven, 2012, 111')
Rendezte: James McTeigue
Szereplők: John Cusack, Luke Evans, Alice Eve

Reklámblokk - Pocak kiszökött?

10 perc távirányító-kérés után végre elégedetten huppanok le a fotelbe. Megnyomom a bekapcsoló gombot, hiszen ma jó filmet adnak. De a képernyőn nem a várva várt filmet, hanem valami egészen mást látok. Természetesen reklámot.

A fenti helyzet gondolom mindenkinek ismerős, hiszen általában ez történik, ha bekapcsoljuk a tévét. Minimum 10 percnyi agymosás, ami olyan, mintha soha nem lenne vége.

Na de tulajdonképpen mi az a Bifidus ActiRegularis? Nem tudom, de mióta az eszemet tudom, azt hallgatom, hogy nagyon jót fog nekem tenni. És én mindig csak azon gondolkodom, hogy mi is az. A terméket népszerűsítette már művésznő, volt olyan verzió, ahol egy egész áruház volt meg-
rakva a reklámozott joghurttal, láttam már meggyötört családanyákat, akik iszonyú rövid alatt hihetetlen sok súlyfeleslegtől szabadultak meg, mert csak zöld dobozos joghurton éltek, újabban pedig egy zöld zoknibáb, pocak visítózik, hogy nem törődöm vele eleget. Be kell valljam, életemben nem nagyon ettem még belőle, de

úgy érzem, valahogy eléled-
gélek nélküle.

Aztán persze az elmaradhatlan gyógyszerreklámok. Mindig büszkeséggel tölt, el mennyi okos gyógyszerész van a világban, hiszen szinte hetente találunk föl újabb és újabb fájdalom, haspuffadás és prosztatamegnagyobbodás elleni csodaszert. Egyre jobb és jobb, ott hat, ahol kell, és mindig gyorsabban hat, mint riválisai.

Egy 10 perces reklámblokk alatt legalább három különböző bankban támad kedvem számlát nyitni. Mert hogy ugye minél több a kamat, annál jobb. Persze az sem hátrány, ha az alkalmazottak kedvesek, a számlanyitás ingyenes, és az sem baj, ha menő, általam választott képet rakathatok a bankkártyámra. Persze ha van pénzem, akkor elképzelhetetlenül alacsony kamattal

hitelt is szerezhetek, amiből aztán autót, lakást vehetek, vagy éppen elmehetek nyaralni valami egzotikus szigetre.

Boltba járhatnék akár hat helyre is, mert valahol mindig hihetetlenül akciós valami, amit feltétlenül meg kell vennem, különben nagyon rossz lesz nekem. Aztán ott-hon nem fér be a hűtőbe a sok akciós termék. Na de hát olyan alacsony áron volt minden.

Ja, és persze mindezért ugye többet fizettem, pedig kevesebb csatornám van, mint kéne. Ezért rögtön áttérhettek a (figyelem) ingyenes HD tévészésre. És akkor Rudolf Péter borjúlábfordatása és időjárás-jelentése számomra érdektelenné válik. Pedig ezen a reklámon tényleg nagyon jól szórakoztam. Jé, hogy elröppent ez a 10 perc, már kezdődik is a film. Tadadadam, főcím előtti kis ízelítő, már izgalomban levegőt se nagyon veszek, várom, hogy végre felbukkanjanak a menő betűk, amik a film igazi kezdetét jelentik, és hogy a sarokban megjelenjen a főszereplő és a rendező neve, amikor egyszer csak... REKLÁMBLOKK.

Gálosi Dóri (9. évf.)

iPhone 5 - a várakozás vége

Szeptember 12. napja nekem idén elég mozgalmasan telt, a napra pedig az esti Apple keynote tette rá a koronát. Izgatottan vártam az új fejlesztéseket, amik valószínűleg megmutatják a fejlesztési irányt a többi gyártónak (rólam tudni kell, hogy elég nagy Apple-rajongó vagyok, de igyekszem elfogulatlan és pártatlan lenni a többi gyártóval szemben). Amikor végre eljött 19:00, előkaptam az androidos mobilom, és percenként frissítettem az Applelogót, hogy friss információkat szerezzek. Körülbelül fél óra múlva Tim Cook a színpadon állt, és megjelent mögötte az új készülék.

Hogy mit kaptunk? Új, az előzőnél kétszer gyorsabb processzort, jobb kamerát, új dizájnt és még sorolhatnám... Az információk közül rengeteg kiszivárgott már, így nem okozott túl nagy meglepetést egyik sem. A lényeg szerintem nem is ez, hanem egy új folyamat elindulása; az Apple ismét megmutatta a mobilgyártónak az utat. A telefonok maratonjában jelenleg az Apple a befutó. Ezen már csak egy óriási baklövés változtathat...

Sengel Tamás (8. évf.)

